

Verwerking: probleemboek

- “Als ik niet aan thuis wil denken, doe ik net alsof ik de oude opa en oma een rondleiding geef. Al honderd keer heb ik het gespeeld, het verveelt nooit.” (p.19)
- “Ik gok niet!’ roep ik veel te hard. En ik herinner me maar net op tijd mijn besluit om nooit te huilen.” (p. 60)
- “Als ik de woordendoosjes van pa en ma naast de rol ijzerdraad en drie van mijn zes Snickers wil leggen, aarzel ik. Zal ik hun woorden nog eens lezen? Nee. Ik kijk wel uit, ze zijn lelijk. Ik heb niet voor niets besloten ze te begraven. Alleen als ik ze wegstop, heb ik ruimte in mijn hoofd voor mijn eigen woorden.” (p.72)
- “Graag zou ik veel minder vertellen. [...] Maar al dat praten gaat vanzelf. Er is zo lang niemand geweest die kon luisteren.” (p.84)
- “Ik moet vergeten wat er net is gebeurd. Verdergaan. Zoals iedere dag opnieuw. Ik pak de muis en geef hem een kus op zijn snuit.” (p.88)
- “Zal ik mijn rugzak naar een van mijn tuintjes brengen? Is het daar misschien veiliger dan thuis?” (p.95)
- “Het lukt niet om te slapen. En ook niet meer om te besluiten dat ze er gewoon niet zijn als ik dat wil. De hele nacht lig ik te luisteren. Boven huilt ma in haar bed. Beneden snurkt pa in zijn stoel. En ik zit daartussen gevangen. Ik wacht op iets, al weet ik niet op wat.” (p.104)
- “ ‘Komt het door mij? Zijn ze dood doordat ik ze iedere dag heb weggedacht?’ ” (p.131)
- “ ‘Ik moet wel honderd sorry’s zeggen. Voor alle keren dat je bij me kwam en ik er niet voor je was. Dat ik er met mijn neus bovenop zat en toch niet wilde zien wat er bij jullie thuis echt gebeurde.’ ” (p.140)